

Проповед 213

Да чуеш Божия глас

Прочит: *1. Книга на царете, 3, 1 - 10*

Скъпи братя и сестри,

Опитвали ли сте се да чуете Божия глас? Чувате ли, когато Бог ви говори? Опитвате ли се да чувате и да следвате Неговия глас? Вярвате ли, че Той може да промени живота ви и да ви даде насока, която да ви води по-близо до Него? Днес много хора, и сред тях също много християни, казват: "Да, Господ е говорил по-рано по чуден начин чрез пророците, предизвиквал е хората по невероятни начини, но днес това се е променило. Днес Бог не говори толкова често и толкова явно; и ако го прави, прави го само чрез специалисти, като пастори и свещеници." Или пък казват, че Бог говори само чрез тълкуването на библейския текст. Независимо какво си мислят хората на нашето време обаче, истината е съвсем друга. Библията е пълна със случаи, в които Бог се среща лично с хората и им поверява задачи, които трябва да изпълнят, или просто се докосва до живота им. Но, както ще видим от днешния текст, това става при определени условия. И в наше време, не че Бог не ни говори; Бог иска да ни говори, но няма кой да Го чуе. Слушането и чуването на Бога започва там, където един човек отвори сърцето си за Бога и с готовност Го допусне в живота си. Тогава Бог докосва сърцето на човека и му дава възможност да се промени. Бог ни говори. Въпросът, който обаче можем да си зададем, е: Готови ли сме да Го чуем?

Един шотландски проповедник имал странни методи, чрез които се опитвал да влияе върху вярващите. Член на църквата, в която служел, разказал следната история: Веднъж, късно вечерта, семейството на този човек чуло силно, настойчиво хлопане на външната врата. Когато отворили, видели Божият служител, който ги попитал: "Очаквахте ли ме?" На този въпрос всички те отговорили отрицателно. Тогава пасторът помълчал известно време и казал: "А какво щеше да стане, ако сега вместо мене беше дошла смъртта?" Изричайки тези думи, той си тръгнал. Подходът на този проповедник бил наистина много необичаен, но си струва да се замислим върху думите му и да си зададем въпроса: Готови ли сме? Готови ли сте да преживеете това, което Бог е планирал за вас, или пък не? Готови ли сте да поемете на път, следвайки Бога. И все пак, как можем да се научим да чуваме Божия глас? Текстът от Стария завет, който чухме в началото, ни разказва за един такъв случай, разказва ни за началото на служението на пророк Самуил. Пророците бяха посредници между човека и Бога, човеци, които предаваха Божията воля на хората, независимо дали тя се харесваше на хората, или не. По правило, да си пророк не беше лесна професия – често трябваше да се съобщават неща, които хората не искаха да чуят, неща, които не бяха приятни нито за обикновените хора, нито за царете. Затова, да бъдеш призован за пророк не беше голяма чест в очите на хората, не беше много престижно. Тук можем да погледнем и да видим как изглежда призоваването на един пророк. Нека да се опитаме да видим това и да погледнем назад в

живота си, за да установим дали Бог не ни е викал и дали не ни е призовавал да работим и живеем за Него, а ние да не сме Го чули. Той да ни е призовавал, а ние да сме Го отхвърляли и да сме отказвали се променим.

1. Тежкото време, в което Самуил живееше. Историята на призоваването на пророк Самуил започва по интересен начин. Още в първия стих четем: **"А в онези дни, когато детето Самуил слугуваше на Господа пред Илий, слово от Господа беше рядкост и нямаше явно видение."** Представяте ли си колко тежко беше това време за Божия народ, който трябваше да се ръководи само от слушането на Божия глас? Да не чуваш Божия глас, въпреки че това е най-важното нещо в живота ти! Сигурно имаше причина за това. Защо Бог не говореше, защо хората не можеха да чуват Неговия глас? Каква беше причината? Илий работеше дълги години и служеше с цялото си сърце на своя Бог. Беше направил много за Бога и Неговото дело и сега му оставаше само една важна задача, и тя беше да даде образование на Самуил - пророка, който щеше да го наследи. Илий беше свят човек, посветен на служенето си на Бога. Не бяха такива, обаче, неговите синове. Те вече бяха поели голяма част от задълженията по обслужването на скинията, но нямаша отношение към Бога. В предната глава надълго и нашироко се обясняват престъпленията на тези хора: **"А Илиевите синове бяха лоши хора, които не познаваха Господа. Тези свещеници постъпваха спрямо народа така: когато някой принасяше жертва, докато се вареше месото, слугата на свещеника идваше с тризъба вилица в ръка и я забождаше в тенджерата или котела, в котлето или гърнето; и каквото издигаше вилицата, свещеникът го вземаше за себе си. Така постъпваха в Сило с всички израелтяни, които идваха там."** и още **"А когато Илий остаря, разбра за всичко, което правели синовете му на целия Израел, и как лежали с жените, които слугували при входа на шатъра за срещане."** Синовете на Илий, настоящите свещеници, се интересуваха от всичко, което им носеше изгода, но не се интересуваха от Бога. Помислете колко страшна беше тази ситуация - хората, които трябваше да донесат до народа Божията воля и да носят Божия глас, не се интересуваха от Бога. И трябва да знаете, че Бог уважава нашите желания. Когато ние, хората, не искаме да чуваме Божия глас, Бог уважава нашето желание; когато не искаме да Го слушаме, Бог млъква. Това беше причината Бог да не беше говорил на народа Си от дълго време. Положението не беше добро. Бог не беше сред народа Си. Имаше нужда от промяна. В края на предната глава, Бог праща един пророк при Илий и му казва: **"Аз ще Си въздигна верен свещеник, който ще постъпва според това, което е в сърцето Ми и в душата Ми. Ще му съградя непоколебим дом; и той ще ходи пред помазаника Ми до века."** Бог решава да донесе промяната чрез Своя избор. Той избира свещеник и пророк, който ще доведе народа Му по-близо до Него. Това е нещо, от което страда и нашето християнство. Ние често се занимаваме твърде много със себе си и твърде малко с Божието, отдаваме много внимание на нашите желания и не искаме да следваме Божия глас. Важно е да осъзнаем : Божието дело не зависи от нас; ако ние не искаме да слушаме Божия глас, то Бог ще си намери други хора, които да свършат това, което Той желае. Време е да се огледаме и да осъзнаем, че нашето християнство в България е близко до онова отношение към вярата, което господстваше по времето на Илиевите синове. Огледайте се и разберете. Ако не чувате Божия глас, се замислете. Бог търси хора, на които може да повери делото Си, за да се чува Неговия глас по цялата земя, за да могат хората да Го следват.

2. Готовност за слушане на Божия глас. Кога Бог говори, кога можем да чуем Неговия глас? - Не е много трудно да го кажем - когато сме готови за това. Не може да правим каквото си искаме, да задоволяваме страстите и плътските си желания, а да очакваме че Бог ще ни говори. Ние трябва да търсим Бога. Това става ясно и от нашия текст: **"В**

онова време, когато Илий лежеше на мястото си (а очите му бяха започнали да отслабват и не можеше да вижда) и Божият светилник не беше още изгаснал в Господния храм, където беше Божият ковчег, а Самуил си беше легнал..." За съжаление, от българския протестантски превод не става много ясно, какво точно има предвид този стих. За този пасаж, новият православен превод е доста по-ясен: **"И случи се в онова време, когато Илий лежеше на мястото си, - очите му бяха почнали да се премрежват, и той не можеше да види, - и светилникът Божий още не беше угаснал, и Самуил лежеше в храма Господен, дето беше ковчегът Божий;"** Илий беше си легнал там, където винаги си е лягал, а Самуил лежеше в храма Господен там, където беше Божият ковчег. Това твърдение се потвърждава и от много от преводите на други езици. Илий лежеше там, където винаги си лягаше, а Самуил - там, където беше Божият ковчег. Кой от двамата очакваше да чуе Бога? Самуил, разбира се. Той беше още дете, не беше много опитен в богослужебните практики и в закона. Обаче това малко дете имаше сърце, посветено на Бога, затова беше в Божия дом. В края на деня, когато всичко беше утихнало и скинията беше свободна от хора и служители, Самуил търсеше да слуша Бога. Опитвате ли се да чувате Божия глас или ежедневието ви е толкова напрегнато, че правите това, което винаги сте правили - лягате си там, където винаги сте си лягали, животът ви продължава да тече така, както винаги е текъл. Ако искате да чуete Божия глас, ако искате да отворите сърцата си за Божието действие, отидете и Го потърсете, променете навиците си и отворете сърцата си за Неговия глас, както го направи пророк Самуил.

3. Научете се да чувате правилния глас. Всичко това обаче не е достатъчно. Според разглеждания текст, има още една важна стъпка и тя е решаваща, защото, даже да сме направили досега всичко, както трябва, ако накрая не постъпим по правилния начин, всичко ще се провали. Тази стъпка е да се научим да разпознаваме Божия глас: **"Господ повика Самуил. А той отговори: Ето ме."** Дотук, добре. Самуил беше потърсил Бога и искаше да чуе Божия глас, и както казах, когато направим това, Бог винаги отговаря. Обаче, въпреки това, имаше един проблем. Самуил не отиде на правилния адрес: **"И се завтече при Илий и каза: Ето ме, защо ме повика? А той отвърна: Не съм те викал; върни се и си легни. И Самуил отиде и си легна."** Призивът обаче се повтори втори път: **"А Господ извика още веднъж: Самуиле! И Самуил стана, отиде при Илий и каза: Ето ме, защо ме повика? А той отговори: Не съм те викал, сине мой; върни се и си легни."** Каква беше причината за тази грешка? Можем да я намерим само няколко ред по надолу: **"Самуил не познаваше още Господа и слово от Господа не му се беше откривало."** Когато не познаваме Бога, ние лесно можем да се подлъжем, и ако попаднем на погрешните хора, можем да се провалим. Историята на човечеството за съжаление познава много хора, които са мислели, че чуват Божия глас, вярвали са, че вършат много неща в името на Бога, а са се оказвали противници на Бога. Това е така, защото, както и Библията ни свидетелства, дяволът може да се представи и като светъл ангел. Затова ние се нуждаем от наставници, от хора, които да ни помогнат да чуем правилния глас. Такъв човек беше Илий. Той насочи детето Самуил, към Бога, той го научи как може да слуша: **"И Господ повика Самуил за трети път. Той стана, отиде при Илий и каза: Ето ме, защо ме повика? Тогава Илий разбра, че Господ е повикал детето. Затова Илий каза на Самуил: Иди и си легни; и ако те повика, кажи: Говори, Господи, защото слугата Ти слуша. И така, Самуил отиде и си легна."** Бог иска да ни говори, затова ние трябва да сме с отворени сърца. Научете се обаче да слушате правилния глас, четете Словото, слушайте наставниците си и хората с опит. Те могат да ви покажат как можете да слушате Бога най-добре, как можете да различавате гласа Му от гласовете на този свят, които, уверявам ви, не само се опитват

да ни говорят, а направо искат да крещят. Ако не слушаме правилния глас, не само няма да се приближим, но ще се отдалечим от Бога, така че, внимавайте!

4. Отворено сърце за Бога. Когато изпълним всичко това, имаме още една важна задача - да поканим Бог да ни говори: "**И Господ дойде и застана, и извика, както преди това: Самуиле! Самуиле! Тогава Самуил отговори: Говори, защото слугата Ти слуша.**" Това е много важен стих. Важно е да го разберем. Когато всичко беше готово, Бог не само проговори, но дойде лично. Не се казва както другите пъти, че Бог повика Самуил, а Бог дойде и застана до Самуил. Когато сърцето е готово, Бог не само ни вика. Той знае дали ние сме готови за Него и когато сме готови, идва и застава до нас; и тогава трябва да Му кажем: "**Говори, Господи, защото слугата Ти слуша**". Важно условие е да сме готови да слушаме. Иначе всичко, което сме направили досега, е без полза. Самуил беше готов да слуша. Можете да прочетете неговата история в Първа книга на царете от 1 до 25 глава и ще видите, че щом Самуил започна да слуша Божия глас, не престана да го прави, докато беше жив. В нито един момент от живота си Самуил не престана да слуша гласа на Бога и да Го следва. Слушането на Божия глас не е момент от живота, а начин на живот. Ако това продължи през целия ви живот, то Бог ще върви до вас и ще ви придружава, и ще ви води по Своя път. Внимавайте да слушате Неговия глас и да изпълнявате Неговата воля.

5. Очакваме ли да чуем гласа на Бога? Ние се нуждаем от няколко неща, за да чуем Бога: Трябва да имаме готовност да чуем Божия глас; трябва да се научим да разпознаваме Божия глас измежду многото гласове, които ще чуваме в този свят; нуждаем се от хора, които да ни помогнат да разпознаваме гласа на Бога; трябва да сме готови да тръгнем на пътешествието с Бога, когато Той ни повика; трябва да имаме отворено сърце. Ако изпълним всичко това, ние ще вървим с Бога през целия си живот. Нашето време е време, което прилича на времето на пророк Самуил, и Бог не говори много. Причината е, че има много малко хора, готови да Го слушат. Отворете сърцата си за Бога. Той прати сина Си Исус Христос да умре на кръста и да ни спаси, за да бъдем с Него във вечността и да бъде Той по близо до нас на тази земя. Исус възкръсна от смъртта и Той може да възстанови връзката ни с Бога и да възкреси живота ни. Затова, концентрирайте се върху Неговия глас. Той ще ви води. Тогава можем да очакваме, че ще имаме благословен и пълен живот като пророк Самуил. Амин.